



KOMISJA  
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 25.5.2016 r.  
COM(2016) 287 final

2016/0151 (COD)

Wniosek

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

**zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów  
ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących  
świadczenia audiowizualnych usług medialnych ze względu na zmianę sytuacji na rynku**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 168 final}

{SWD(2016) 169 final}

{SWD(2016) 170 final}

{SWD(2016) 171 final}

## UZASADNIENIE

### 1. KONTEKST WNIOSKU

#### • Przyczyny i cele wniosku

Rynek mediów audiowizualnych zmienia się w szybkim tempie w związku z rosnącym zintegrowaniem telewizji i usług dystrybuowanych przez internet. Konsumenci mają coraz lepszy dostęp do treści na żądanie dzięki inteligentnym/podłączonym do internetu telewizorom i urządzeniom mobilnym. Zwłaszcza młodzi konsumenci oglądają filmy, w tym treści tworzone przez użytkowników, w internecie. Tradycyjne media zachowują w UE silną pozycję pod względem oglądalności, przychodów z reklam i nakładów na treści (około 30 % przychodów). Pojawiają się jednak nowe modele biznesowe. Nadawcy rozszerzają swoją działalność w internecie, a nowe podmioty na rynku oferujące treści audiowizualne online (np. dostawcy usług wideo na żądanie i platformy udostępniania plików wideo) rosną w siłę i konkurują o tych samych odbiorców. Jednak rozpowszechnianie telewizyjne, usługi wideo na żądanie i treści tworzone przez użytkowników podlegają różnym przepisom, zróżnicowany jest też w nich poziom ochrony konsumentów.

W Strategii jednolitego rynku cyfrowego dla Europy<sup>1</sup> wezwano do aktualizacji przepisów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych<sup>2</sup> w celu uwzględnienia zmian zachodzących na rynku i wśród konsumentów oraz zmian technologicznych. Wymaga to od Komisji skupienia wysiłków na takich kwestiach jak zakres stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych oraz charakter zasad mających zastosowanie do wszystkich uczestników rynku<sup>3</sup> (w szczególności dotyczących wspierania utworów europejskich<sup>4</sup>), ochrona małoletnich i przepisy dotyczące reklam.

Mając na uwadze to zobowiązanie oraz wymagania w zakresie „lepszej regulacji”<sup>5</sup>, Komisja przeprowadziła ocenę *ex post* (zwaną również „REFIT”). Oceniała skuteczność, efektywność, trafność, spójność i unijną wartość dodaną dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych oraz wskazała obszary, w których istnieją potencjalne możliwości uproszczenia, bez narażania na szwank realizacji celów wspomnianej dyrektywy.

#### • Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

Dyrektywa Rady 89/552/EWG, zmieniona dyrektywami 97/36/WE i 2007/65/WE i ujednolicona dyrektywą 2010/13/UE (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), obejmuje zarówno przepisy dotyczące „rozpowszechniania telewizyjnego”, jak i medialnych usług audiowizualnych na żądanie. We niniejszym wniosku uwzględniono zmiany, jakie dokonały się w sektorze audiowizualnym od czasu ostatniego przeglądu, tak by

<sup>1</sup> Komunikat Komisji „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy”, z dnia 6 maja 2015 r., COM(2015) 192 final, [http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/docs/dsm-communication\\_en.pdf](http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/docs/dsm-communication_en.pdf)

<sup>2</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych).

<sup>3</sup> Ściślej rzecz biorąc, w strategii jednolitego rynku cyfrowego wspomniano, że „Komisja sprawdzi, czy należy zmienić obecny system przepisów dotyczących przekazu telewizyjnego i usług na żądanie. Będzie także zastanawiać się nad poszerzeniem obecnego zakresu tych przepisów o nowe usługi i podmioty, które nie są na razie uznawane za audiowizualne usługi medialne na gruncie dyrektywy, lub o dostawców, którzy nie są objęci jej obecnym zakresem geograficznym”.

<sup>4</sup> Zgodnie ze wspomnianą strategią „Komisja będzie także pracować nad środkami promującymi katalogi europejskich utworów na platformach wideo na żądanie”.

<sup>5</sup> Ocena REFIT dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych została ogłoszona w dokumencie roboczym służb Komisji zatytułowanym „REFIT: przegląd wspólnotowego dorobku prawnego, wstępne wyniki” (SWD (2013) 401 final) i jest częścią programu prac Komisji na 2015 r. (załącznik 3 COM(2014) 910 final z 16.12.2014).

zagwarantować, że dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych zapewni zaktualizowane, elastyczne oraz przyszłościowe ramy prawne.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek ten stanowi uzupełnienie obowiązującego prawa UE, w szczególności dyrektywy 2000/31/WE w sprawie e-handlu, dyrektywy 2003/33/WE w sprawie reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych, dyrektywy 2005/29/WE w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych oraz dyrektywy 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej.

W grudniu 2015 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący Europejskiego aktu w sprawie dostępności<sup>6</sup>, w którym określono wymogi dotyczące dostępności obowiązujące w odniesieniu do szerokiej gamy produktów i usług, w tym audiowizualnych usług medialnych. Dlatego w przeglądzie dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych pominięto kwestię dostępności.

### **Dyrektywa 2000/31/WE o handlu elektronicznym**

Obecna dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych nie ma zastosowania do treści tworzonych przez użytkowników i zamieszczanych na platformach udostępniania plików wideo, ponieważ dostawcy usług platform udostępniania plików wideo często nie ponoszą odpowiedzialności redakcyjnej za treści zamieszczane na tych platformach. W wielu przypadkach usługi te są regulowane przepisami dyrektywy o handlu elektronicznym, ponieważ stanowią usługi społeczeństwa informacyjnego.

Dyrektywa o handlu elektronicznym nie wymaga od pośredników monitorowania hostowanych przez nich treści; wręcz zakazuje ona państwom członkowskim wprowadzania ogólnego obowiązku aktywnego ustalania okoliczności faktycznych wskazujących na bezprawną działalność (art. 15). Zgodnie ze wspomnianą dyrektywą pośrednicy – a ściślej dostawcy tak zwanych usług „hostingowych” – są zwolnieni z odpowiedzialności z tytułu hostowanych przez siebie informacji o bezprawnym charakterze (art. 14). Dostawcy mogą kwalifikować się jako dostawcy usługi hostingu w rozumieniu dyrektywy wyłącznie wówczas, gdy nie mają wiedzy o zamieszczanych informacjach ani kontroli nad nimi. Wspomniane zwolnienie z odpowiedzialności przysługuje wyłącznie wówczas, gdy – w przypadku stwierdzenia nielegalnych treści – dostawcy podejmują niezwłoczne działanie w celu zablokowania dostępu lub usunięcia treści.

Niniejszy wniosek byłby uzupełnieniem dyrektywy o handlu elektronicznym w niektórych kwestiach, jak wyjaśniono w sekcji 5 poniżej, pozostając bez uszczerbku dla przytoczonych powyższej przepisów dyrektywy, a także dla jej art. 3 dotyczącego rynku wewnętrznego.

### **Dyrektywa 2003/33/WE w sprawie reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych**

W dyrektywie 2003/33/WE zakazuje się reklamy papierosów i innych produktów tytoniowych w prasie i innych wydawnictwach, w audycjach radiowych oraz w ramach świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego. Zakazuje się w niej również sponsorowania audycji radiowych oraz imprez o charakterze ponadnarodowym przez przedsiębiorstwa, których zasadnicza działalność polega na produkcji bądź sprzedaży

---

<sup>6</sup> COM(2015) 615 (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:52015PC0615>).

wyrobów tytoniowych. Ponadto w motywie 14 dyrektywy 2003/33/WE wyraźnie stwierdzono, że dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych zakazano wszelkich form handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących papierosów i innych produktów tytoniowych w ramach świadczenia usług nadawczych. W drodze kolejnych zmian obostrzenia te rozszerzono na wszystkie handlowe przekazy audiowizualne, w tym sponsorowanie i lokowanie produktu w ramach audiowizualnych usług medialnych (art. 9 ust. 1 lit. d), art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 4 lit. a) dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych), Ponadto, zgodnie z art. 20 ust. 5 lit. e) dyrektywy 2014/40/UE w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów<sup>7</sup>, określone dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych zakazy odnoszące się do przekazów dotyczących wyrobów tytoniowych stosuje się również w odniesieniu do papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych. Zakaz zamieszczania przekazów handlowych dotyczących wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów przywołano w jednym z motywów dyrektywy będącej przedmiotem obecnego wniosku.

### **Dyrektywa 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych**

Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych stanowi zasadniczy zbiór przepisów dotyczących praktyk handlowych w UE w relacjach między przedsiębiorstwami a konsumentami, m.in. reklamy wprowadzającej w błąd. Dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich praktyk handlowych w ramach relacji między przedsiębiorstwami a konsumentami, które występują przed, w trakcie i po transakcji, zarówno online, jak i offline.

Wspomniana dyrektywa zapewnia trzy poziomy ochrony konsumentów:

- 1) czarna lista 31 konkretnych praktyk handlowych, które są zakazane niezależnie od okoliczności;
- 2) praktyki wprowadzające w błąd i agresywne – oceniane w każdym przypadku indywidualnie;
- 3) ogólny zakaz nieuczciwych praktyk sprzecznych z zasadami staranności zawodowej – ocenianych w każdym przypadku indywidualnie.

### **Dyrektywa 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej**

Dyrektywa w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej ujednotacza w całej Unii definicje przestępstw związanych z wykorzystywaniem seksualnym popełnionych na dzieciach, wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej. Ponadto określono w niej minimalne kary.

#### **• Zgodność z międzynarodowymi zobowiązaniami prawnymi**

21 państw członkowskich UE jest umawiającymi się stronami Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej z 1989 r. (Seria Traktatów Rady Europy nr 132), zmienionej protokołem z 1998 r. Unia nie jest stroną konwencji.

<sup>7</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1).

Konwencja umożliwia umawiającym się stronom stosowanie w odniesieniu do audycji nadawanych przez podmioty podlegające jej postanowieniom bardziej rygorystycznych lub szczegółowych przepisów.

Ponieważ niektóre z istniejących przepisów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych są mniej rygorystyczne niż przepisy konwencji, stosowanie przepisów tejsze dyrektywy przez państwa członkowskie UE będące stronami konwencji może skutkować pewnymi różnicami pomiędzy państwami członkowskimi UE w zakresie ich zobowiązań międzynarodowych, w zależności od tego, czy są one umawiającymi się stronami Konwencji. Dotyczy to również niektórych zmian zawartych w niniejszym wniosku, które wprowadziłyby do przepisów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych dalsze, mniej rygorystyczne zasady niż określone postanowieniami Konwencji.

W odniesieniu do kwestii objętych dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych Unia uzyskała wyłączną kompetencję do zawierania umów międzynarodowych. Wszelkie zmiany zobowiązań wynikających z konwencji będą zatem wymagać działań ze strony Unii.

## **2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ**

### **• Podstawa prawna**

Podstawą dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych są uprawnienia UE do koordynowania przepisów państw członkowskich w celu urzeczywistnienia swobody świadczenia usług na rynku wewnętrznym (art. 53 ust. 1 TFUE w związku z art. 62 TFUE).

### **• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Ogólnoeuropejski wymiar rynku audiowizualnego nieustannie rozszerza się, w szczególności w wyniku rosnącego znaczenia internetu oraz postępującej internacjonalizacji kanałów telewizyjnych. Na koniec 2013 r. w UE działało 5 141 kanałów telewizyjnych (nie licząc kanałów i okien lokalnych), spośród których prawie 1 989 było skierowanych na rynki zagraniczne (zarówno wewnątrz, jak i poza UE). Udział ten wzrósł z 28 % w 2009 r. – roku wdrożenia – do 38 % w 2013 r. Jeśli chodzi o usługi wideo na żądanie, średnio 31 % tych usług dostępnych w państwach członkowskich pochodzi z innego kraju UE (2015). Świadczy to o rosnącej wartości dodanej interwencji UE.

Wniosek jest zgodny zarówno z zasadą pomocniczości, jak i zasadą proporcjonalności, ponieważ zasadniczo przewidziano w nim minimalną harmonizację oraz poprawę mechanizmów odstępstw i zapobiegania obchodzeniu przepisów. Umożliwi to państwom członkowskim uwzględnienie uwarunkowań krajowych. W praktyce państwa członkowskie przyjęły bardziej rygorystyczne przepisy, w szczególności w zakresie definicji audiowizualnych usług medialnych na żądanie, powoływania krajowych organów regulacyjnych, promowania europejskich utworów, ochrony małoletnich i przekazów handlowych.

Ponieważ w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych przewidziano minimalną harmonizację, obowiązujące przepisy mogą zostać uproszczone jedynie na poziomie UE.

Jeśli chodzi o rozszerzenie zakresu wspomnianej dyrektywy o platformy udostępniania plików wideo, działanie UE zapewni spójność usług świadczonych za ich pośrednictwem z usługami już objętymi tą dyrektywą. Maksymalna harmonizacja w tej dziedzinie zapobiega potencjalnemu rozdrobnieniu w wyniku interwencji krajowej.

- **Proporcjonalność**

Jak wspomniano powyżej, w związku z zastosowaniem minimalnej harmonizacji i mechanizmów współpracy wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności.

- **Wybór instrumentu**

W proponowanej dyrektywie zalecono stosowanie współregulacji i samoregulacji, w szczególności w odniesieniu do ochrony małoletnich, zwalczania nawoływania do nienawiści oraz przekazów handlowych. Uznano, że tego rodzaju systemy są szeroko akceptowane przez główne zainteresowane strony i zapewniają skuteczne egzekwowanie przepisów.

### **3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW**

- **Oceny *ex post*/kontrola sprawności obowiązującego prawodawstwa**

Ogólny wniosek brzmi, że cele dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych są nadal aktualne. W wyniku oceny stwierdzono, że zasada kraju pochodzenia umożliwiła rozwijanie i swobodny przepływ audiowizualnych usług medialnych w całej UE, przy zapewnieniu dostawcom pewności prawa i obniżonych kosztów przestrzegania przepisów, a konsumentom – większego wyboru.

W wyniku oceny REFIT stwierdzono, że istnieją możliwości uproszczenia, w szczególności procedur umożliwiających stosowanie zasady „kraju pochodzenia” (tj. kryteria określania jurysdykcji, której podlegają dostawcy, oraz procedury odstępstw i współpracy ograniczające swobodę odbioru i retransmisji w szczególnych przypadkach) oraz niektórych przepisów dotyczących przekazów handlowych. Niektóre przepisy stały się nieprzydatne do realizacji celów polityki, przede wszystkim ze względu na rozwój sytuacji na rynku i zmiany schematów oglądania. Dyrektywa została również uproszczona poprzez uspołnienie przepisów dotyczących ochrony małoletnich w kontekście rozpowszechniania telewizyjnego i usług na żądanie.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W 2013 r. Komisja opublikowała zieloną księgę zatytułowaną<sup>8</sup> „Przygotowanie do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów audiowizualnych: wzrost gospodarczy, twórczość i wartości”, zachęcając w niej zainteresowane strony do przedstawienia swoich poglądów na temat zmieniającego się rynku mediów i internetu bez granic, w szczególności warunków rynkowych, interoperacyjności i infrastruktury, a także wpływu zmian na przepisy UE. Rezultaty przyjęcia zielonej księgi znalazły odzwierciedlenie w dokumencie zawierającym informacje zwrotne i w streszczeniu odpowiedzi, które Komisja opublikowała we wrześniu 2014 r.<sup>9</sup>

W związku z bieżącą zmianą dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych Komisja przeprowadziła konsultacje społeczne<sup>10</sup> pod tytułem „Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych – ramy dla mediów w XXI wieku”, które odbyły się w dniach od 6 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r.

---

<sup>8</sup> <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/consultation-green-paper-preparing-fully-converged-audiovisual-world-growth-creation-and-values>

<sup>9</sup> <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/publication-summaries-green-paper-replies>

<sup>10</sup> <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/public-consultation-directive-201013eu-audiovisual-media-services-avmsd-media-framework-21st>

Do najważniejszych wyników konsultacji w zakresie wariantów strategicznych na przyszłość należą:

- zbieżność poglądów wszystkich zainteresowanych stron co do potrzeby ewentualnych zmian przepisów dotyczących zakresu stosowania dyrektywy, chociaż wśród zainteresowanych stron brakuje jednomyślności lub jasności co do przyszłego kierunku działań;
- zbieżność poglądów co do konieczności zapewnienia niezależności krajowych organów regulacyjnych;
- poparcie wszystkich zainteresowanych stron dla utrzymania status quo w zakresie zasady kraju pochodzenia; zobowiązanie do transmisji / znajdowalność; dostępność dla osób niepełnosprawnych; przepisy dotyczące transmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, krótkich relacji informacyjnych oraz prawa do odpowiedzi;
- brak wyraźnego konsensusu wśród zainteresowanych stron co do przekazów handlowych, ochrony małoletnich lub promowania utworów europejskich.

Wśród poszczególnych grup uczestników konsultacji ujawniły się następujące tendencje:

- znaczna część przedstawicieli sektora nadawców zaapelowała o zapewnienie równych szans poprzez uregulowanie nowych usług lub uelastycznienie istniejących przepisów;
- organizacje konsumentów wezwały do zaostrzenia przepisów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych służących ochronie widzów, zwłaszcza tych szczególnie narażonych;
- przedstawiciele sektorów internetu, telekomunikacji i technologii informacyjno-komunikacyjnych zaapelowali o nieprzyjmowanie nowych przepisów, ponieważ mogłoby to zagrozić innowacyjności;
- przedstawiciele sektora treści wezwali do wzmocnienia przepisów służących promowaniu utworów europejskich, w zakresie wszystkich rodzajów audiowizualnych usług medialnych.

- **Gromadzenie i wykorzystywanie wiedzy eksperckiej**

Komisja uwzględniła następujące dokumenty zawierające opinie ekspertów zewnętrznych:

- Zalecenia polityczne **innych instytucji UE**, w szczególności Parlamentu Europejskiego<sup>11</sup>, Rady<sup>12</sup>, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego<sup>13</sup> i Komitetu Regionów<sup>14</sup>.

<sup>11</sup> Trzy sprawozdania z inicjatywy własnej przyjęte przez Parlament Europejski: A) sprawozdanie ze stycznia 2015 r. (jeszcze nieprzyjęte) zatytułowane „W kierunku Aktu o jednolitym rynku cyfrowym” (2015/2147 (INI)); B) sprawozdanie w sprawie telewizji hybrydowej z lipca 2013 r. (sprawozdawczyni: Petra Kammerervert (S&D, DE)), w którym wezwano Komisję do oceny zakresu niezbędnych zmian dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2013-0329&language=EN&ring=A7-2013-0212> C) sprawozdanie zatytułowane „Przygotowanie do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów audiowizualnych” z marca 2014 r. (sprawozdawczyni: Sabine Verheyen (PPE, DE)), w którym wezwano do przeglądu przepisów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2014-0232&language=EN&ring=A7-2014-0057>

<sup>12</sup> Ostatnio konkluzje Rady przyjęte w ramach włoskiej prezydencji UE w 2014 r., w których Rada zwróciła się do Komisji, by ta „pilnie ukończyła przegląd dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w świetle szybkich zmian technologicznych i rynkowych będących skutkiem digitalizacji i na podstawie wyników tego przeglądu przedłożyła – z poszanowaniem zasady pomocniczości – odpowiedni wniosek dotyczący zmiany tej dyrektywy”. [http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms\\_data/docs/pressdata/en/educ/145950.pdf](http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/educ/145950.pdf)

- **Ankieta w sprawie kosztów i korzyści dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych<sup>15</sup>**. Kwestionariusz został opracowany przez grupę zadaniową regulatorów audiowizualnych z państw członkowskich powołaną przez Komisję Europejską. Rozesłano go do organów regulacyjnych państw członkowskich zrzeszonych w ramach europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych (ERGA<sup>16</sup>), do odpowiednich branż sektora oraz do organizacji konsumenckich. Kwestionariusz rozesłano w maju/ czerwcu 2015 r. Zawarte w nim pytania miały na celu uzyskanie informacji o korzyściach i wadach poszczególnych przepisów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych i zgromadzenie dowodów ilościowych dotyczących rocznych przychodów oraz bezpośrednich i pośrednich kosztów przestrzegania przepisów. Ankieta dotyczyła przepisów w zakresie:
  1. przekazów handlowych
  2. utworów europejskich
  3. ochrony małoletnich
  4. zasady kraju pochodzenia

Na potrzeby pytań dotyczących danych ilościowych jako okres odniesienia przyjęto lata 2010–2014 łącznie.

Na ankietę otrzymano 107 odpowiedzi: 40 od nadawców komercyjnych (38 %), 20 od nadawców publicznych (19 %), 18 od dostawców usług wideo na żądanie (17 %), 12 od krajowych organizacji zajmujących się ochroną małoletnich (12 %), 10 od krajowych stowarzyszeń reprezentujących niezależnych producentów (10 %) i 4 od organizacji konsumentów (4 %). W badaniu uczestniczyła również jedna organizacja reprezentująca nadawców i jedna reprezentująca domy sprzedaży. Odpowiedzi uzyskano od respondentów z 19 państw członkowskich.

- **Badania i opinie europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych (ERGA)**. W swoim programie prac na 2015 r. ERGA zobowiązała się do dostarczania analiz i raportów na cztery główne tematy: niezależność audiowizualnych organów regulacyjnych; właściwość rzeczowa w świecie zintegrowanych mediów audiowizualnych; ochrona małoletnich w zintegrowanym środowisku; i rozwiązanie problemu właściwości miejscowej w kontekście UE. Każdy temat powierzono podgrupie, w skład której wchodziłi członkowie ERGA. Pierwsze trzy raporty zostały przyjęte w drodze procedury pisemnej (zgodnie z art. 11 regulaminu ERGA) w grudniu 2015 r. Sprawozdanie w sprawie właściwości miejscowej zostanie przyjęte do końca 2016 r.

---

<sup>13</sup> Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego przyjęta we wrześniu 2013 roku w sprawie zielonej księgi „Przygotowanie do nadejścia w pełni zintegrowanych mediów audiowizualnych: wzrost gospodarczy, twórczość i wartości”, <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.ten-opinions.28469>

<sup>14</sup> Podczas sesji plenarnej w dniach 12–14 października 2015 r. Komitet Regionów przyjął opinię z inicjatywą własną w sprawie „Przeglądu dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych” – link zostanie opublikowany.

<sup>15</sup> Większość dostarczonych informacji ma charakter poufny, w ocenie skutków oraz w ocenie REFIT zostały one zatem wykorzystane po ich zagregowaniu i zanonimizowaniu. Z tych względów odpowiedzi nie opublikowano.

<sup>16</sup> <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/commission-decision-establishing-european-regulators-group-audiovisual-media-services>



- **Badania zewnętrzne**<sup>17</sup> dotyczące kontaktu z reklamą alkoholu, wpływu marketingu internetowego na dzieci, niezależności regulatorów audiowizualnych, samoregulacji i współregulacji oraz standaryzacji:
  - **Badanie dotyczące kontaktu z reklamą alkoholu**, w celu oceny, czy przepisy w zakresie handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących napojów alkoholowych zapewniają wymagany poziom ochrony małoletnich<sup>18</sup>.
  - **Badanie na temat wpływu marketingu za pośrednictwem mediów społecznościowych, gier internetowych i aplikacji mobilnych na zachowanie dzieci**. Sprawozdanie końcowe zostanie opublikowane w maju 2016 r.<sup>19</sup>
  - **Badanie dotyczące niezależności regulatorów audiowizualnych**, będące aktualizacją poprzedniego badania na temat niezależności organów regulacyjnych. Opisuje ono niedawne zmiany i rozwój sytuacji w państwach członkowskich i w krajach kandydujących w zakresie niezależności i sprawnego funkcjonowania organów regulacyjnych ds. audiowizualnych usług medialnych. Sprawozdanie końcowe zostało opublikowane<sup>20</sup> w dniu 8 grudnia 2015 r.
  - **Badanie dotyczące samoregulacji**, zawierające przegląd istniejących podejść do samoregulacji w wielu państwach członkowskich i służące uzyskaniu istotnych informacji na temat istniejących rozwiązań i ich skuteczności. Sprawozdanie końcowe ma zostać opublikowane w drugim kwartale 2016 r.
- **Cztery badania poświęcone ankiecie i gromadzeniu danych na potrzeby oceny skutków** ewentualnego nowego wniosku ustawodawczego w sprawie dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, zlecone w ramach umowy ramowej EAC-22-201<sup>21</sup>. Obejmują one: przekaz handlowy, ochronę małoletnich, różnorodność kulturową i wolność mediów/interes publiczny oraz dostęp dla osób niepełnosprawnych. Projekty końcowe sprawozdań z badania zostaną przesłane Komisji w drugim kwartale 2016 r.
- **Dwa sprawozdania Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego (EAO)** („Badanie dotyczące danych i informacji o kosztach i korzyściach dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych”<sup>22</sup> oraz „Rynki usług na żądanie w Unii Europejskiej – rozwój sytuacji w latach 2014 i 2015”<sup>23</sup>) opracowane w kontekście umowy ramowej PN/2011-27/A6. Te dwa raporty dotyczą w szczególności:
  - 1) pomiarów oglądalności;
  - 2) reklamy internetowej w UE;

<sup>17</sup> <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:212396-2015:TEXT:EN:HTML&ticket=ST-1292379-SKem8OGQ1reJn1IxAZqVGszP2zjXhYuZOoStsF8rBu0ZCOZKgO05NbMy9k6hOrTzImWUTdcKGfvm49lhwu7y5m-Jj71zxYb8yr5J3R6eCTiGK-TqeqlxAzhASPiqjbmnf8X5hXPzlpjWbUx9btUwoJzMau>

<sup>18</sup> <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-exposure-minors-alcohol-advertising-tv-and-online-services>

<sup>19</sup> [http://ec.europa.eu/consumers/consumer\\_evidence/behavioural\\_research/impact\\_media\\_marketing\\_study/index\\_en.htm](http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm)

<sup>20</sup> <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/study-audiovisual-media-services>

<sup>21</sup> <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:279501-2014:TEXT:EN:HTML>

<sup>22</sup> <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd>

<sup>23</sup> <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/demand-audiovisual-markets-european-union-smart-20120028>

- 3) unijnego rynku subskrypcji wideo na żądanie w 2014 r.;
- 4) widoczności filmów w ramach usług na żądanie;
- 5) odsetka europejskich utworów fabularnych w wybranych do badania kanałach telewizyjnych;
- 6) usług audiowizualnych na żądanie, w tym przychodów z programów własnych i nakładów na nie;
- 7) linearnych usług audiowizualnych, w tym przychodów z programów własnych i nakładów na nie.

- **Ocena skutków**

Streszczenie oceny skutków oraz pozytywną opinię Rady ds. Kontroli Regulacyjnej można znaleźć na stronie internetowej Komisji: XXX

Przeanalizowano następujące warianty (w każdej sekcji wyróżniono wariant preferowany):

- 8) Warianty dotyczące rozwiązania problemu niedostatecznej ochrony małoletnich i konsumentów na platformach udostępniania plików wideo

Wariant A przewiduje samoregulację w zakresie ochrony małoletnich i konsumentów na platformach udostępniania plików wideo

Wariant B przewiduje wprowadzenie obowiązku stosowania na platformach udostępniania plików wideo mechanizmów ochrony małoletnich i ochrony przed nawoływaniem do nienawiści, wdrażanych poprzez współregulację.

- 9) Warianty dotyczące rozwiązania problemu braku równych szans i słabych punktów rynku wewnętrznego

- a) **Wspieranie utworów europejskich**

Wariant A przewiduje przyznanie większej swobody zarówno nadawcom telewizyjnym, jak i dostawcom usług na żądanie w zakresie sposobów wypełniania przez nich obowiązków dotyczących wspierania utworów europejskich.

Wariant B przewiduje utrzymanie status quo w odniesieniu do rozpowszechniania telewizyjnego i wzmocnienie przepisów dotyczących dostawców usług na żądanie.

- b) **Ochrona małoletnich w ramach usług na żądanie**

Wariant A przewiduje zwiększenie poziomu ochrony małoletnich w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie, uproszczenie definicji treści szkodliwych i zachęcanie do unijnej współregulacji w zakresie oznaczeń treści.

- c) **Zasada kraju pochodzenia**

Wariant A upraszcza przepisy dotyczące jurysdykcji i procedury współpracy oraz usprawnia ich funkcjonowanie.

- d) **Niezależność regulatorów**

Wariant A wymaga od państw członkowskich posiadania niezależnego organu regulacyjnego i określa szereg wymogów w celu wsparcia ich niezależności i skuteczności. W dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych wzmocniono i uwzględniono koordynacyjną i doradczą rolę ERGA.

10) Wariant dotyczący rozwiązania problemu nieaktualności przepisów dotyczących przekazów handlowych

Wariant A przewiduje uelastycznienie niektórych przepisów dotyczących handlowych przekazów audiowizualnych.

Uznano, że połączenie wariantów preferowanych zapewnia najlepszą równowagę między potrzebą wprowadzenia elastyczności w odniesieniu do obecnego poziomu regulacji a zapewnieniem odpowiedniej ochrony konsumentów.

Z jednej strony sektor będzie korzystać z bardziej elastycznych przepisów dotyczących ilości przekazów handlowych. Zwiększona skuteczność stosowania zasady kraju pochodzenia oraz wymogów dotyczących niezależności organów regulacyjnych zapewni poprawę otoczenia biznesu, w którym działają podmioty branży audiowizualnej.

Z drugiej strony konsumenci uzyskają gwarancję wysokiego poziomu ochrony dzięki rozszerzeniu zakresu obowiązywania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych o platformy udostępniania plików wideo oraz zaostrzeniu wymogów mających zastosowanie do usług na żądanie w odniesieniu do ochrony małoletnich. Konsumenci odniosą również korzyści dzięki zwiększonemu dostępowi do utworów europejskich za pośrednictwem usług na żądanie.

Wszystkie warianty uwzględniają, w stosownych przypadkach, konieczność zapewnienia sektorowi elastyczności, przewidując ewentualne wdrożenie przepisów w drodze samoregulacji lub współregulacji (zakres stosowania, informacje o szkodliwych treściach).

Większość wariantów wzajemnie się uzupełnia. Na przykład niezależność regulatorów nabierze kluczowego znaczenia, jeżeli państwa członkowskie zdecydują się powierzyć im stosowanie nowych przepisów dotyczących platform udostępniania plików wideo. Ponadto potencjalny wzrost przychodów dostawców audiowizualnych usług medialnych wynikający z uelastycznienia przepisów dotyczących ilości emitowanych reklam uwolni potencjał zwiększenia wkładu finansowego na rzecz produkcji utworów europejskich.

Połączenie wariantów zapewnia bardziej wyrównane szanse różnym podmiotom na rynku mediów audiowizualnych. Jest to możliwe między innymi dzięki ujednoczeniu pewnych wymogów dotyczących usług na żądanie i platform udostępniania plików wideo pod względem ochrony konsumentów lub wspierania europejskich utworów, przy jednoczesnym zapewnieniu większej elastyczności w rozpowszechnianiu telewizyjnym pod względem pewnych przepisów dotyczących przekazów handlowych.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

W wyniku oceny *ex post* zidentyfikowano przekazy handlowe jako jeden z obszarów, w których możliwe jest zwiększenie elastyczności, zwłaszcza jeżeli chodzi o nadawców telewizyjnych.

Rynek rozpowszechniania telewizyjnego ewoluował, w związku z czym zachodzi potrzeba zwiększenia elastyczności w zakresie handlowych przekazów audiowizualnych, w szczególności przepisów dotyczących ich ilości w ramach linearnych audiowizualnych usług medialnych, lokowania produktu i sponsorowania. Pojawienie się nowych usług, w tym bez reklamy, zapewniło większy wybór widzom, którzy mogą bez problemu przechodzić z jednej oferty na inną. Istotnym potencjalnym źródłem znacznych dodatkowych środków jest dla dostawców usług medialnych lokowanie produktu. Należy dostosować ramy regulacyjne do tej nowej sytuacji poprzez uelastycznienie przepisów dotyczących usług rozpowszechniania. W tym kontekście wniosek dopuszcza lokowanie produktu (w niektórych sytuacjach) i

uelastycznia przepisy zawierające parametry ilościowe. Jednocześnie we wniosku uwzględniono zgromadzone dowody<sup>24</sup> dotyczące wpływu lokowania produktu na dzieci, utrzymując ograniczenie kontaktu dzieci z tego rodzaju treściami.

Ewentualne oszczędności dla usługodawców byłyby ograniczone. Harmonogram nadawania reklam jest jednym z najważniejszych elementów układu programu telewizyjnego, a przepisy dotyczące ilości reklam wprowadzone dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych stanowią jedynie nieznaczną część dużej liczby parametrów uwzględnianych w strategiach układania programu telewizyjnego w celu zoptymalizowania oglądalności i dochodów. Koszty związane z tworzeniem układu programu telewizyjnego, w tym koszty IT, stanowią nieodzowną część działalności, co oznacza, że są ponoszone niezależnie od obowiązywania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.

Jeżeli chodzi o krajowe organy regulacyjne, nie zostałyby one obciążone żadnymi dodatkowymi kosztami administracyjnymi. Obecnie koszt działania regulatorów w zakresie monitorowania mediów pod kątem 20 % ograniczenia czasu emisji reklam w telewizji na godzinę oraz egzekwowania tego ograniczenia nie przekracza 1 mln EUR<sup>25</sup>. Jeśli chodzi o przepisy dotyczące lokowania produktu i sponsorowania, koszty te wynoszą odpowiednio do 2,2 mln EUR i 2,1 mln EUR rocznie w skali UE<sup>26</sup>. Ponieważ istotna część tych kosztów jest związana ze stosowaniem kryteriów subiektywnych, między innymi dotyczących nadmiernego ekspozowania produktu, organy regulacyjne obniżą z pewnością swoje bieżące koszty. Precyzyjne oszacowanie tych oszczędności nie jest jednak możliwe.

Jeśli chodzi o małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) oraz mikroprzedsiębiorstwa, wniosek przewiduje ewentualne odstępstwa od przepisów dotyczących wspierania utworów europejskich. Państwa członkowskie mogłyby stosować wyjątki w odniesieniu do medialnych usług audiowizualnych tematycznych lub o niskiej oglądalności.

Jeżeli chodzi o przepisy dotyczące ochrony konsumentów, w tym osób małoletnich, projekt nie przewiduje żadnych wyjątków dla MŚP i mikroprzedsiębiorstw, gdyż przepisy te dotyczą niezmiernie ważnych wartości.

#### • **Prawa podstawowe**

Wniosek w pełni uwzględnia również prawa podstawowe i zasady zapisane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego i ochrony danych osobowych (art. 7 i 8), wolność wypowiedzi i informacji (art. 11), swobodę prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16) oraz zakaz dyskryminacji (art. 21), prawa dziecka (art. 24) oraz prawo do skutecznego środka prawnego i rzetelnego procesu (art. 47).

#### **4. WPLYW NA BUDŻET**

Wniosek nie ma wpływu na budżet UE.

---

<sup>24</sup> Badanie dotyczące wpływu marketingu poprzez media społecznościowe, gry internetowe i aplikacje mobilne na zachowanie dzieci, Komisja Europejska: [http://ec.europa.eu/consumers/consumer\\_evidence/behavioural\\_research/impact\\_media\\_marketing\\_study/index\\_en.htm](http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm)

<sup>25</sup> Badanie dotyczące określenia ram monitorowania przestrzegania przepisów dotyczących reklamy zawartych w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych: na podstawie średniego kosztu bieżącego monitorowania 1 dostawcy usług linearnych z siedzibą w UE (skorygowanego parytetem siły nabywczej), który uzyskano na podstawie próby kosztów regulacyjnych w 7 państwach członkowskich, którą można uznać za reprezentatywną próbę różnych metod wypełniania obowiązków regulacyjnych w zakresie monitorowania i egzekwowania obowiązujących przepisów dotyczących ilości reklam. Zakłada się ponadto, że organy regulacyjne skupiają swoją działalność regulacyjną na usługach linearnych, których odbiorcy stanowią więcej niż 0,5 % całkowitej liczby widzów.

<sup>26</sup> Badanie dotyczące określenia ram monitorowania przestrzegania przepisów dotyczących reklamy zawartych w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych.

## **5. ELEMENTY FAKULTATYWNE**

### **• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Komisja zapewni dalsze monitorowanie stosowania przepisów dyrektywy poprzez:

- ogólne sprawozdania Komisji ze stosowania dyrektywy, sporządzane dwa lata po przyjęciu dyrektywy, a następnie co trzy lata;
- sprawozdania ze stosowania przepisów dotyczących wspierania utworów europejskich, sporządzane co dwa lata (w odniesieniu do rozpowszechniania telewizyjnego i usług na żądanie);
- monitorowanie stosowania przepisów dotyczących platform udostępniania plików wideo na podstawie niezależnego badania przeprowadzonego po transpozycji;
- monitorowanie stosowania przepisu dotyczącego oznaczeń treści, służących ochronie małoletnich.

### **• Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Nie dotyczy

### **• Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Utrzymano i wzmocniono zasadę kraju pochodzenia obowiązującą w odniesieniu do dostawców usług medialnych poprzez uproszczenie zasad ustalania, które państwo posiada jurysdykcję, oraz poprawę mechanizmów odstępstw stosowanych w wyjątkowych przypadkach.

Podstawowym założeniem zmienionej dyrektywy będzie nadal minimalna harmonizacja. Zamierzeniem jest jednak zapewnienie wyższego stopnia harmonizacji poprzez wzmocnienie niezależności regulatorów audiowizualnych. Jest to istotna zmiana, zważywszy na kluczową rolę regulatorów audiowizualnych w kształtowaniu i ochronie rynku wewnętrznego. Ponadto jest to niezmiernie istotne dla zagwarantowania pluralizmu mediów. Wniosek wzmacnia rolę europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych (ERGA) poprzez powierzenie jej szerszego zakresu zadań przy doradzaniu i wspieraniu Komisji w zakresie spójnego wdrażania przepisów dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich. W związku z tym wraz z wejściem dyrektywy w życie uchylona zostanie decyzja Komisji z dnia 3 lutego 2014 r. w sprawie ustanowienia europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych.

Art. 7 obecnej dyrektywy zostanie skreślony, ponieważ w Europejskim akcie w sprawie dostępności określono już surowsze wspólne wymogi dotyczące dostępności, obowiązujące dostawców usług medialnych.

Co się tyczy ochrony małoletnich, zmieniona dyrektywa przewiduje ujednoczenie standardów ochrony obowiązujących w odniesieniu do rozpowszechniania telewizyjnego i usług na żądanie. W art. 12 określono wymaganie, by audycje mogące zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich były udostępniane wyłącznie w sposób zapobiegający ich oglądaniu lub słuchaniu przez osoby małoletnie w zwykłych okolicznościach. Przepis ten obowiązuje niezależnie od tego, czy audycje są nadawane przez nadawców telewizyjnych, czy udostępniane przez dostawców usług medialnych na żądanie. W związku z powyższym skreślono art. 27 obecnej dyrektywy (mający zastosowanie wyłącznie do rozpowszechniania telewizyjnego).

Zmieniona dyrektywa stwarza bardziej wyrównane szanse w zakresie promowania utworów europejskich, wymagając od dostawców usług na żądanie zarezerwowania w ich katalogach

co najmniej 20 % udziału dla utworów europejskich oraz zapewnienia odpowiedniego wyekspozowania tych utworów (art. 13). Art. 13 umożliwi również państwom członkowskim nakładanie obowiązku wkładu finansowego (poprzez bezpośrednie inwestycje lub składki na krajowe fundusze filmowe) na dostawców usług na żądanie na ich terytorium, a także, pod pewnymi warunkami, na dostawców usług mających siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierujących swoją ofertę do odbiorców w danym państwie. Aby upewnić się, że obowiązki w zakresie wspierania utworów europejskich nie będą utrudniały rozwoju rynku i wchodzenia na rynek nowych podmiotów, należy zwolnić z powyższych wymogów firmy nieposiadające znaczącej obecności na rynku. Dotyczy to w szczególności przedsiębiorstw o niskich obrotach.

Z jednej strony niniejszy wniosek zapewnia równowagę między konkurencyjnością a ochroną konsumentów poprzez wprowadzenie, w odniesieniu do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, większej elastyczności pod względem lokowania produktu i sponsorowania oraz uelastycznienie przepisów w zakresie rozpowszechniania telewizyjnego. Limit godzinowy zostaje zastąpiony limitem dziennym czasu reklamowego na poziomie 20 % w godz. 7:00–23:00 (art. 23). Filmy wyprodukowane dla telewizji, utwory kinematograficzne i programy informacyjne będą mogły być przerywane częściej (art. 20) i dopuszczalne będą pojedyncze spoty (art. 19). Z drugiej strony przyszła dyrektywa zaostrzy przepisy w celu ochrony małoletnich przed nieodpowiednimi handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi pokarmów bogatych w tłuszcze, sól/sód i cukry oraz napojów alkoholowych poprzez zachęcanie do stosowania, tam, gdzie to niezbędne, kodeksów postępowania na szczeblu UE (art. 9 ust. 2 i 4).

Kolejną nowością jest rozszerzenie, w niektórych aspektach, zakresu dyrektywy o usługi dostawców platform udostępniania plików wideo, którzy nie ponoszą odpowiedzialności redakcyjnej za przechowywane treści, lecz porządkują je za pomocą różnych środków.

Zmieniona dyrektywa nakładałaby na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, by w zakresie swojej odpowiedzialności dostawcy platform udostępniania plików wideo stosowali, najlepiej w drodze współregulacji, odpowiednie środki w celu: i) ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami; oraz ii) ochrony wszystkich obywateli przed nawoływaniem do przemocy lub nienawiści. We wniosku określono, jaki może być charakter tych środków, stosownie do przypadku. System ten umożliwiałby wyłączenie odpowiedzialności dostawców usług hostingu, o którym mowa w art. 14 dyrektywy o handlu elektronicznym, o ile przepis ten ma zastosowanie w danym przypadku, ponieważ zobowiązania te dotyczą obowiązków w zakresie porządkowania treści i nie wiążą się z odpowiedzialnością za przechowywanie nielegalnych informacji na samych platformach.

Państwa członkowskie będą nadal związane przepisami dyrektywy o handlu elektronicznym. W związku z tym nie będzie im wolno nakładać na dostawców ogólnego obowiązku monitorowania treści lub aktywnego uczestniczenia w ustalaniu okoliczności faktycznych, co nie wyklucza możliwości nałożenia wymogów w zakresie monitorowania w szczególnych przypadkach (art. 15 dyrektywy o handlu elektronicznym).

Państwom członkowskim nie byłoby wolno wymagać od dostawców platform udostępniania plików wideo podlegających ich właściwości stosowania bardziej rygorystycznych środków niż te, o których mowa w dyrektywie, w wersji po wprowadzeniu zmian. Pozostaje to bez uszczerbku dla stosowania przez państwa członkowskie wszelkich środków określonych w dyrektywie 2000/31/WE w odniesieniu do nielegalnych treści zamieszczanych na platformach.

Ponadto pozostaje to również bez uszczerbku dla art. 25 dyrektywy 2011/93/UE, który zobowiązuje państwa członkowskie do podejmowania działań wobec witryn internetowych

zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą. W szczególności zgodnie z tym artykułem państwa członkowskie mogą podejmować środki w celu blokowania dostępu do stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą wobec użytkowników internetu na swoim terytorium, z zastrzeżeniem stosowania mechanizmów zabezpieczających gwarantujących przejrzystość, konieczność i proporcjonalność tych środków, a także możliwości dochodzenia roszczeń.

W odniesieniu do świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego z terytorium innego państwa członkowskiego w dyrektywie o handlu elektronicznym określono zasadę kraju pochodzenia, z zastrzeżeniem szeregu możliwych odstępstw (art. 3). System ten będzie nadal stosowany w odniesieniu do dostawców platform udostępniania plików wideo. Wniosek ma na celu zapewnienie, by te same przepisy obowiązywały również w odniesieniu do dostawców, którzy nie mają siedziby w państwie członkowskim, lecz mają spółkę dominującą, jednostkę zależną lub inny podmiot należący do tej samej grupy posiadający taką siedzibę.

Komisja wspomagałaby, we współpracy z ERGA, koordynację kodeksów postępowania na poziomie UE. Ponadto należy przewidzieć mechanizm składania skarg i dochodzenia roszczeń na szczeblu krajowym.

## Wniosek

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

**zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ze względu na zmianę sytuacji na rynku**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ostatnia zmiana merytoryczna dyrektywy Rady 89/552/EWG<sup>27</sup>, ujednoliconej później dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE<sup>28</sup>, została dokonana w 2007 r. poprzez przyjęcie dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady<sup>29</sup>. Od tego czasu nastąpił znaczący i szybki rozwój rynku audiowizualnych usług medialnych. Rozwój technologii prowadzi do powstawania nowego rodzaju usług i daje użytkownikom możliwość przeżywania nowych doświadczeń. Istotnie zmieniły się nawyki widzów, zwłaszcza wśród młodszych pokoleń. Chociaż telewizor pozostaje ważnym narzędziem udostępniania treści audiowizualnych, wielu widzów zaczęło korzystać z innych, przenośnych urządzeń umożliwiających oglądanie takich treści. Treści nadawane przez tradycyjną telewizję mają nadal znaczący udział w średniej dziennej oglądalności. Rośnie jednak znaczenie nowych rodzajów treści, takich jak krótkie filmy wideo lub treści tworzone przez użytkowników, a nowe podmioty na rynku, w tym dostawcy usług wideo na żądanie i dostawcy platform udostępniania plików wideo, zdołali już ugruntować swoją pozycję.

<sup>27</sup> Dyrektywa 89/552/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23).

<sup>28</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1).

<sup>29</sup> Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 27).



- (2) W dniu 6 maja 2015 r. Komisja przyjęła „Strategię jednolitego rynku cyfrowego dla Europy”<sup>30</sup>, w której ogłosiła przegląd dyrektywy 2010/13/UE.
- (3) Dyrektywa 2010/13/UE powinna nadal obowiązywać wyłącznie w odniesieniu do tych usług, których podstawowym celem jest dostarczanie audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Wymóg dotyczący powyższego podstawowego celu należy uznać za spełniony również wówczas, gdy usługa zawiera treści audiowizualne i ma formę, które można oddzielić od głównej działalności usługodawcy, jak na przykład w przypadku autonomicznych serwisów internetowych gazet zawierających audycje audiowizualne lub filmy wideo stworzone przez użytkownika, o ile serwisy te można uznać za możliwe do oddzielenia od głównej działalności tych usługodawców. Serwisy społecznościowe nie są objęte zakresem przepisów dyrektywy, chyba że stanowią usługę, która mieści się w definicji platformy udostępniania plików wideo. Dana usługa powinna być uważana jedynie za nieodłączne uzupełnienie podstawowej działalności wówczas, gdy istnieją powiązania między ofertą audiowizualną a podstawową działalnością. Kanały lub wszelkie inne usługi audiowizualne podlegające odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy mogą jako takie stanowić audiowizualne usługi medialne, nawet jeżeli są oferowane w ramach platformy udostępniania plików wideo nieobjętej odpowiedzialnością redakcyjną. W takich przypadkach na dostawcach mających odpowiedzialność redakcyjną będzie ciążył obowiązek przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.
- (4) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia niniejszej dyrektywy niezbędne jest, by państwa członkowskie prowadziły na bieżąco rejestry dostawców audiowizualnych usług medialnych i dostawców platform udostępniania plików wideo podlegających ich jurysdykcji i regularnie udostępniały te rejestry swoim właściwym niezależnym organom regulacyjnym i Komisji. Rejestry te powinny zawierać informacje dotyczące kryteriów, na podstawie których ustalono jurysdykcję.
- (5) Ustalenie jurysdykcji wymaga oceny okoliczności faktycznych na podstawie kryteriów określonych w dyrektywie 2010/13/UE. Ocena tych okoliczności faktycznych może prowadzić do sprzecznych wyników. Ważne jest, by stosując procedury współpracy przewidziane w art. 3 i 4 dyrektywy 2010/13/UE, Komisja mogła opierać swoje ustalenia na wiarygodnych faktach. Dlatego należy uprawnnić europejską grupę regulatorów audiowizualnych usług medialnych (ERGA) do wydawania na wniosek Komisji opinii w sprawie jurysdykcji.
- (6) Procedury i warunki ograniczania swobody świadczenia i korzystania z usług powinny być takie same zarówno dla usług linearnych, jak i nielinearnych.
- (7) W swoim komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowanym „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowiению prawa”<sup>31</sup> Komisja podkreśliła, że przy rozważaniu rozwiązań polityki przeanalizuje zarówno środki regulacyjne, jak i dobrze zaprojektowane środki nieregulacyjne, na wzór wspólnoty praktyków oraz zasad lepszej samoregulacji i współregulacji<sup>32</sup>. Wiele kodeksów ustanowionych w dziedzinach koordynowanych na podstawie przepisów dyrektywy okazało się być dobrze zaprojektowanych, zgodnie z zasadami lepszej samoregulacji i współregulacji. Istnienie legislacyjnego mechanizmu ochronnego zostało uznane za ważny czynnik sukcesu w propagowaniu przestrzegania kodeksów samoregulacyjnych lub współregulacyjnych. Równie ważne jest określenie w kodeksach konkretnych

---

<sup>30</sup> COM(2015) 192 final.

<sup>31</sup> COM(2015) 215 final.

<sup>32</sup> <https://ec.europa.eu/digital-single-market/communities/better-self-and-co-regulation>

docelowych wskaźników i wyznaczenie celów umożliwiających regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę celów realizowanych przez kodeksy. Za skuteczną metodę egzekwowania danego mechanizmu uznaje się powszechnie stopniowane sankcje z zachowaniem zasady proporcjonalności. Kwestie te powinny być uwzględniane w kodeksach samoregulacji i współregulacji przyjmowanych w dziedzinach koordynowanych na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy.

- (8) W celu zagwarantowania spójności i zapewnienia pewności przedsiębiorstwom oraz organom państw członkowskich należy odpowiednio uspołnić pojęcie „nawoływania do nienawiści” z definicją zawartą w decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych, która definiuje mowę nienawiści jako „publiczne nawoływanie do przemocy lub nienawiści”. Ujednolicenie powinno dotyczyć między innymi powodów, na tle których dochodzi do nawoływania do przemocy lub nienawiści.
- (9) Aby umożliwić odbiorcom, w tym rodzicom i małoletnim, podejmowanie świadomych wyborów treści do oglądania, należy zobowiązać dostawców usług audiowizualnych do zamieszczania dostatecznych informacji na temat treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Można to zapewnić np. poprzez wprowadzenie systemu oznaczeń treści określających charakter danych treści. Oznaczenia treści mogą mieć postać pisemną, graficzną lub dźwiękową.
- (10) Na szczeblu krajowym i międzynarodowym stosowane są pewne powszechnie uznawane wytyczne dotyczące żywienia, np. model profilu składników odżywczych opracowany przez Biuro Regionalne WHO dla Europy, w celu klasyfikacji żywności według składników odżywczych w kontekście telewizyjnej reklamy żywności skierowanej do dzieci. Należy zachęcać państwa członkowskie, by stosowały samoregulacyjne lub współregulacyjne kodeksy postępowania w celu skutecznego ograniczenia kontaktu dzieci i małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi żywności i napojów, które posiadają dużą zawartość soli, cukru lub tłuszczu lub są w inny sposób niezgodne z krajowymi lub międzynarodowymi wytycznymi dotyczącymi żywienia.
- (11) Należy również zachęcać państwa członkowskie, by stosowały samoregulacyjne lub współregulacyjne kodeksy postępowania w celu skutecznego ograniczenia kontaktu dzieci i małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych. Na szczeblu UE i krajowym istnieją pewne systemy współregulacji lub samoregulacji służące zapewnieniu odpowiedzialnego marketingu napojów alkoholowych, między innymi w handlowych przekazach audiowizualnych. Należy nadal wspierać tego rodzaju systemy, w szczególności te służące zapewnieniu zamieszczania wraz z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych ostrzeżeń dotyczących odpowiedzialnego spożywania alkoholu.
- (12) W celu usunięcia przeszkód w swobodnym przepływie usług transgranicznych w Unii konieczne jest zapewnienie skuteczności środków samoregulacji i współregulacji, w szczególności środków w celu ochrony konsumentów lub zdrowia publicznego. Jeśli będą skutecznie egzekwowane i monitorowane, kodeksy postępowania na poziomie Unii mogą być dobrym sposobem zapewnienia bardziej spójnego i efektywnego podejścia.

- (13) Rynek rozpowszechniania telewizyjnego ewoluował, w związku z czym zachodzi potrzeba zwiększenia elastyczności w zakresie handlowych przekazów audiowizualnych, w szczególności przepisów dotyczących ich ilości w ramach linearnych audiowizualnych usług medialnych, lokowania produktu i sponsorowania. Pojawienie się nowych usług, w tym bez reklamy, zapewniło większy wybór widzom, którzy mogą bez problemu przechodzić z jednej oferty na inną.
- (14) Sponsorowanie jest istotnym źródłem finansowania audiowizualnych usług medialnych lub audycji, a jednocześnie sposobem na promowanie nazw osób prawnych lub nazwisk osób fizycznych, znaku towarowego, obrazu, działalności lub produktów. Aby zatem sponsorowanie mogło stanowić wartościową formę techniki reklamowej dla reklamodawców i dostawców usług medialnych, ogłoszenia sponsorowane mogą zawierać treści promocyjne odnoszące się do towarów lub usług sponsora, lecz nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu towarów i usług. Ogłoszenia sponsorowane nadal powinny wyraźnie informować widzów o istnieniu umowy sponsoringu. Na treść audycji sponsorowanych nie można wywierać wpływu w sposób naruszający niezależność redakcyjną dostawcy audiowizualnych usług medialnych.
- (15) Liberalizacja przepisów dotyczących lokowania produktów nie przyniosła oczekiwanego wzrostu popularności tej formy handlowego przekazu audiowizualnego. W szczególności ogólny zakaz lokowania produktu, przewidujący pewne wyjątki, nie doprowadził do zapewnienia pewności prawa dostawcom audiowizualnych usług medialnych. Lokowanie produktu należy zatem dopuścić we wszystkich rodzajach audiowizualnych usług medialnych, z zastrzeżeniem wyjątków.
- (16) Lokowanie produktu nie powinno być dopuszczalne w audycjach informacyjnych i publicystycznych, audycjach dotyczących spraw konsumenckich, audycjach religijnych oraz audycjach, których znaczącą część widzów stanowią dzieci. W szczególności, jak wynika ze zgromadzonych dowodów, lokowanie produktu oraz wbudowane reklamy mogą mieć negatywny wpływ na zachowanie dzieci, ponieważ często dzieci nie są w stanie rozpoznać zawartej w audycji treści handlowej. Istnieje zatem konieczność utrzymania zakazu lokowania produktu w audycjach, których znaczącą część widzów stanowią dzieci. Audycje dotyczące spraw konsumenckich to programy oferujące porady widzom lub zawierające recenzje produktów i usług ułatwiające decyzję o zakupie. Dopuszczenie lokowania produktu w tego rodzaju audycjach doprowadziłoby do zatarcia różnicy między reklamą a treścią redakcyjną u widzów, którzy zapewne oczekują od tego rodzaju audycji autentycznych i rzetelnych recenzji produktów lub usług.
- (17) Przyjęta zasada, zgodnie z którą produkt nie powinien być nadmiernie eksponowany, okazała się trudna do stosowania w praktyce. Ogranicza ona również stopień korzystania z lokowania produktu, które z definicji wymaga pewnego poziomu wyeksponowania, aby móc wytworzyć wartość. Wymagania dotyczące audycji zawierających lokowanie produktu powinny zatem być ukierunkowane na jasne informowanie widzów o występowaniu lokowania produktu i ochronę niezależności redakcyjnej dostawców audiowizualnych usług medialnych.
- (18) Ponieważ wzrost ilości nowych usług zapewnił widzom większy wybór, nadawcy mają większą elastyczność pod względem możliwości emitowania spotów reklamowych i telesprzedazowych w trakcie audycji, o ile nie zaburza to nadmiernie jej integralności. Aby jednak zachować szczególny charakter europejskiej telewizji, należy utrzymać ograniczenie możliwości przerywania utworów kinematograficznych

i filmów wyprodukowanych dla telewizji oraz innych określonych kategorii audycji nadal wymagających szczególnej ochrony.

- (19) Chociaż w niniejszej dyrektywie nie przewidziano zwiększenia ogólnej ilości dopuszczalnego czasu reklamowego w godz. 7:00–23:00, ważne jest, by nadawcy mieli większą elastyczność i mogli decydować, kiedy zamieszczać reklamy, tak by zmaksymalizować popyt wśród reklamodawców i przepływ widzów. Należy zatem zlikwidować limit godzinowy i wprowadzić 20 % dzienny limit reklam w godz. 7:00–23:00.
- (20) Wielu nadawców jest częścią większych grup medialnych i zamieszcza ogłoszenia nie tylko własnych audycji i audycji towarzyszących wywodzących się bezpośrednio z tych audycji, ale również audycji innych podmiotów należących do tej samej grupy medialnej. Czas antenowy przydzielony na ogłoszenia zamieszczane przez nadawcę w związku z audycjami innych podmiotów należących do tej samej grupy medialnej nie powinien być wliczany do maksymalnego dziennego limitu czasu antenowego, który można przeznaczyć na reklamy i telesprzedaż.
- (21) Dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinni wspierać produkcję i dystrybucję utworów europejskich, zapewniając minimalny udział utworów europejskich w ich katalogach oraz odpowiednie wyeksponowanie tych utworów.
- (22) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu nakładów na utwory europejskie państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania obowiązków w zakresie finansowania na dostawców usług na żądanie mających siedzibę na ich terytorium. Obowiązki te mogą mieć formę bezpośredniego wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich i zakupu praw do nich. Państwa członkowskie mogłyby również wymagać opłacania składek na specjalny fundusz, w zależności od przychodów generowanych przez usługi na żądanie świadczone na ich terytorium lub przeznaczone na to terytorium. W niniejszej dyrektywie doprecyzowano, że ze względu na bezpośredni związek między wpływami finansowymi a polityką kulturalną państw członkowskich, państwo członkowskie może nakładać obowiązki w zakresie finansowania również na dostawców usług na żądanie z innych państw członkowskich, którzy kierują swoją ofertę do odbiorców na jego terytorium. W takim przypadku obowiązki w zakresie finansowania powinny być nakładane wyłącznie z tytułu przychodów generowanych przez odbiorców w tym państwie członkowskim.
- (23) Państwo członkowskie, oceniając indywidualnie, czy dana audiowizualna usługa medialna na żądanie z innego państwa członkowskiego jest skierowana do odbiorców z jego terytorium, korzysta z takich wskazówek jak reklamy lub inne materiały promocyjne przeznaczone specjalnie dla klientów na jego terytorium, główny język usługi lub występowanie treści bądź przekazów handlowych skierowanych specjalnie do widzów z państwa członkowskiego odbiorców.
- (24) Celem nakładania przez państwa członkowskie na dostawców usług na żądanie wymogu wkładu finansowego na rzecz utworów europejskich jest zapewnienie odpowiedniej promocji tych utworów, przy jednoczesnym uniknięciu ryzyka podwójnych obciążeń dla dostawców usług. W tym celu, jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, powinno ono uwzględnić wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do których kierowana jest oferta dostawcy.
- (25) Aby upewnić się, że obowiązki w zakresie wspierania utworów europejskich nie będą utrudniały rozwoju rynku i wchodzenia na rynek nowych podmiotów, należy zwolnić

z powyższych wymogów firmy nieposiadające znaczącej obecności na rynku. Odnosi się to zwłaszcza do przedsiębiorstw o niskich obrotach i o niewielkiej liczbie odbiorców oraz do małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw, zdefiniowanych w zaleceniu Komisji 2003/361/WE<sup>33</sup>. Niewłaściwe byłoby również nakładanie takich obowiązków w przypadkach, gdy – ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych na żądanie – ich egzekwowanie byłoby niewykonalne lub nieuzasadnione.

- (26) Pojawiły się nowe wyzwania, w szczególności w związku z funkcjonowaniem platform udostępniania plików wideo, które stają się coraz popularniejszym źródłem treści audiowizualnych, szczególnie wśród małoletnich. W tym kontekście szkodliwe treści i przekazy nawołujące do nienawiści zamieszczane na platformach udostępniania plików wideo budzą coraz większe obawy. W celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami oraz wszystkich obywateli przed treściami nawołującymi do przemocy lub nienawiści niezbędne jest określenie proporcjonalnych przepisów w tym zakresie.
- (27) Jeżeli chodzi o przekazy handlowe na platformach udostępniania plików wideo, są one już uregulowane przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE, która zakazuje stosowania przez przedsiębiorstwa nieuczciwych praktyk handlowych wobec konsumentów, w tym wprowadzających w błąd i agresywnych praktyk w ramach usług społeczeństwa informacyjnego. Jeżeli chodzi o przekazy handlowe dotyczące wyrobów tytoniowych i powiązanych produktów zamieszczane na platformach udostępniania plików wideo, dostateczną ochronę zapewniają już dotychczasowe zakazy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/33/WE, a także zakazy mające zastosowanie do przekazów dotyczących papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych ustanowione dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE. Środki określone w niniejszej dyrektywie uzupełniają zatem środki określone w dyrektywach 2005/29/WE, 2003/33/WE i 2014/40/UE.
- (28) Znaczna część treści zamieszczanych na platformach udostępniania plików wideo nie podlega odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy takiej platformy. Jednakże z reguły dostawcy ci decydują o sposobie uporządkowania treści, czyli audycji lub filmów wideo stworzonych przez użytkownika, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów. Dlatego dostawcy ci powinni być zobowiązani do stosowania odpowiednich środków w celu ochrony małoletnich przed treściami, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu i ochrony wszystkich obywateli przed nawoływaniem do przemocy lub nienawiści w stosunku do grupy osób lub członka takiej grupy ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, religię, pochodzenie bądź przynależność narodową lub etniczną.
- (29) W świetle charakteru ingerencji dostawców w treści przechowywane na platformach udostępniania plików wideo wyżej wspomniane odpowiednie środki powinny dotyczyć sposobu porządkowania treści, a nie treści jako takich. Wymogi w tym zakresie określone w niniejszej dyrektywie powinny być zatem stosowane bez uszczerbku dla art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE<sup>34</sup>, w którym przewidziano zwolnienie z odpowiedzialności za informacje o bezprawnym

<sup>33</sup> Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

<sup>34</sup> Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.07.2000, s. 1).

charakterze przechowywane przez pewnych dostawców usług społeczeństwa informacyjnego. W przypadku świadczenia usług objętych art. 14 dyrektywy 2000/31/WE wymogi te powinny być stosowane również bez uszczerbku dla art. 15 tej dyrektywy, który zabrania nakładania na tych dostawców ogólnego obowiązku monitorowania tych informacji i aktywnego ustalania faktów lub okoliczności wskazujących na bezprawny charakter działalności, co nie dotyczy jednak obowiązków w zakresie monitorowania w szczególnych przypadkach oraz, w szczególności, bez uszczerbku dla nakazów wydanych przez organy krajowe zgodnie z przepisami krajowymi.

- (30) Przy wdrażaniu środków przewidzianych niniejszą dyrektywą wskazane jest jak najdalej idące angażowanie dostawców platform udostępniania plików wideo. Należy zatem zachęcać do stosowania współregulacji.

Aby możliwe było zapewnienie jasnego i spójnego podejścia w tym zakresie w całej Unii, państwa członkowskie nie powinny być uprawnione do wymagania od dostawców platform udostępniania plików wideo stosowania bardziej rygorystycznych środków w celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami i wszystkich obywateli przed treściami nawołującymi do przemocy lub nienawiści niż środki przewidziane niniejszą dyrektywą. Należy jednak utrzymać możliwość wprowadzania przez państwa członkowskie bardziej rygorystycznych środków dotyczących treści bezprawnych, o ile środki te są zgodne z art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE, oraz podejmowania działań w odniesieniu do treści znajdujących się na stronach internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą, czego wymaga i co dopuszcza art. 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE<sup>35</sup>. Należy również nadal zezwalać dostawcom platform udostępniania plików wideo na dobrowolne stosowanie bardziej rygorystycznych środków.

- (31) Wprowadzając odpowiednie środki w celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami i ochrony ogółu obywateli przed treściami zawierającymi nawoływanie do przemocy lub nienawiści zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, należy odpowiednio uwzględnić mające zastosowanie prawa podstawowe określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Dotyczy to w szczególności, w zależności od sytuacji, prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz ochrony danych osobowych, wolności wypowiedzi i informacji, swobody prowadzenia działalności gospodarczej, zakazu dyskryminacji oraz praw dziecka.
- (32) Dostawcy platform udostępniania plików wideo objęci przepisami niniejszej dyrektywy świadczą usługi społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE. W rezultacie dostawcy ci są objęci przepisami dotyczącymi rynku wewnętrznego określonymi w art. 3 wspomnianej dyrektywy, jeżeli mają siedzibę w państwie członkowskim. Wskazane jest, by te same przepisy obowiązywały w odniesieniu do dostawców platform udostępniania plików wideo niemających siedziby w państwie członkowskim w celu zagwarantowania skuteczności określonych niniejszą dyrektywą środków ochrony małoletnich i ogółu obywateli oraz zapewnienia jak najbardziej wyrównanych szans, jeżeli dostawcy ci mają spółkę dominującą lub spółkę zależną w państwie członkowskim, albo są częścią grupy, której inny podmiot ma siedzibę w państwie członkowskim. W tym celu należy

<sup>35</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1).

określić zasady ustalania, które państwo członkowskie należy uznać za państwo siedziby dostawcy. Komisja powinna być informowana o dostawcach podlegających jurysdykcji poszczególnych państw członkowskich w ramach stosowania przepisów dotyczących siedziby określonych w niniejszej dyrektywie oraz w dyrektywie 2000/31/WE.

- (33) Organy regulacyjne państw członkowskich mogą osiągnąć wymagany stopień niezależności strukturalnej wyłącznie, jeżeli będą ustanawiane jako odrębne podmioty prawne. Państwa członkowskie powinny zatem zagwarantować niezależność krajowych organów regulacyjnych zarówno od rządów i organów publicznych, jak i od podmiotów w sektorze, aby zapewnić bezstronność wydawanych przez te organy decyzji. Ten wymóg niezależności pozostaje bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie organów regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami, takimi jak sektor audiowizualny i sektor telekomunikacyjny. Krajowe organy regulacyjne powinny posiadać uprawnienia do egzekwowania przepisów i zasoby niezbędne do wykonywania swoich zadań, takie jak zasoby ludzkie, wiedza specjalistyczna i środki finansowe. Działania podejmowane przez krajowe organy regulacyjne ustanowione na podstawie niniejszej dyrektywy powinny zapewniać realizację celów w postaci pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej, ochrony konsumentów, rynku wewnętrznego i wspierania uczciwej konkurencji.
- (34) Każda strona, w odniesieniu do której krajowy organ regulacyjny wydał decyzję, powinna mieć prawo do odwołania się do organu, który jest niezależny od stron zaangażowanych w dany spór. Organem takim może być sąd. Procedura odwoławcza pozostaje bez uszczerbku dla podziału kompetencji w krajowych systemach sądownictwa.
- (35) W celu zapewnienia spójnego stosowania unijnych ram regulacyjnych w sektorze audiowizualnym we wszystkich państwach członkowskich Komisja powołała decyzją z dnia 3 lutego 2014 r.<sup>36</sup> ERGA. ERGA ma za zadanie doradzać i pomagać Komisji w jej pracach służących zapewnieniu spójnego wdrożenia dyrektywy 2010/13/UE we wszystkich państwach członkowskich oraz ułatwiać współpracę między krajowymi organami regulacyjnymi oraz między krajowymi organami regulacyjnymi a Komisją.
- (36) ERGA wniosła pozytywny wkład w uspojnianie praktyki regulacyjnej i zapewniła Komisji doradztwo wysokiego szczebla w kwestiach dotyczących wdrożenia. Grupie tej należy się zatem formalne uznanie i wzmocnienie jej roli w przepisach niniejszej dyrektywy. Grupę tę należy zatem powołać na nowo na mocy niniejszej dyrektywy.
- (37) Komisja powinna móc konsultować się z ERGA we wszelkich kwestiach dotyczących audiowizualnych usług medialnych oraz platform udostępniania plików wideo. ERGA powinna wspierać Komisję, służąc wiedzą specjalistyczną i doradztwem, a także ułatwiając wymianę najlepszych praktyk. W szczególności Komisja powinna konsultować się z ERGA w kwestiach dotyczących stosowania dyrektywy 2010/13/UE w celu ułatwienia jej spójnego wdrażania na całym jednolitym rynku cyfrowym. Na wniosek Komisji ERGA powinna dostarczać opinii, między innymi w kwestiach jurysdykcji i unijnych kodeksów postępowania w takich obszarach, jak ochrona małoletnich i nawoływanie do nienawiści, jak również handlowe przekazy audiowizualne dotyczących żywności o wysokiej zawartości tłuszczu, soli/sodu i cukrów.

---

<sup>36</sup> Decyzja Komisji C(2014) 462 final z dnia 3 lutego 2014 r. w sprawie ustanowienia europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych.

- (38) Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do nakładania obowiązków mających zapewnić wyszukiwalność oraz dostępność treści istotnych dla ogółu społeczeństwa na potrzeby realizacji określonych celów w interesie ogólnym, takich jak pluralizm mediów, wolność słowa oraz różnorodność kulturowa. Takie obowiązki powinny być nakładane, tylko jeżeli są konieczne do zrealizowania celów w interesie ogólnym, jasno określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem Unii. W związku z tym państwa członkowskie powinny w szczególności zbadać potrzebę interwencji regulacyjnej poprzez porównanie jej ewentualnych wyników z wynikiem działania sił rynkowych. Jeżeli państwa członkowskie podejmują decyzję o wprowadzeniu przepisów dotyczących wyszukiwalności, powinny one nakładać jedynie proporcjonalne obowiązki na przedsiębiorstwa, w interesie uzasadnionym względami polityki publicznej.
- (39) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza dyrektywa służy zapewnieniu pełnego poszanowania prawa do wolności wypowiedzi, wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa do kontroli sądowej, a także propagowaniu poszanowania praw dziecka zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (40) Prawo dostępu do politycznych audycji informacyjnych ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania podstawowej wolności pozyskiwania informacji oraz zapewnienia pełnej i należytej ochrony interesy widzów w Unii. Ze względu na wciąż rosnące znaczenie audiowizualnych usług medialnych dla społeczeństw i demokracji przekazy wiadomości politycznych powinny być dostępne, w największym możliwym zakresie i bez uszczerbku dla przepisów dotyczących praw autorskich, niezależnie od granic państwowych w UE.
- (41) Niniejsza dyrektywa nie dotyczy przepisów prawa międzynarodowego prywatnego, w szczególności przepisów regulujących kwestie jurysdykcji sądów i prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych.
- (42) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających<sup>37</sup> państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (43) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2010/13/UE,
- PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

#### *Artykuł 1*

W dyrektywie 2010/13/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- a) lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w przypadku gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest

<sup>37</sup> Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.



dostarczanie ogółowi odbiorców – za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Taka audiowizualna usługa medialna jest albo przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu, albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;”;

b) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) »usługa platformy udostępniania plików wideo« oznacza usługę określoną w art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, która spełnia następujące kryteria:

(i) usługa polega na przechowywaniu dużej ilości audycji lub filmów wideo stworzonych przez użytkownika, za które dostawca platformy udostępniania plików wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej;

(ii) dostawca usługi decyduje o sposobie porządkowania przechowywanych treści, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności poprzez hosting, wyświetlanie, opatrywanie znacznikami i ustalanie kolejności;

(iii) podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie audycji i filmów wideo stworzonych przez użytkownika ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych;

(iv) usługa jest udostępniana za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE.”;

c) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) »audycja« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy pełnometrażowe, krótkie filmy wideo, transmisje wydarzeń sportowych, seriale komediowe, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i seriale telewizyjne;”;

d) dodaje się lit. ba) w brzmieniu:

„ba) »film wideo stworzony przez użytkownika« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość, który został stworzony lub umieszczony na platformie udostępniania plików wideo przez użytkownika lub użytkowników;”;

e) dodaje się lit. da) w brzmieniu:

„da) »dostawca platformy udostępniania plików wideo« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługę platformy udostępniania wideo;”;

2) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;

3) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa większość pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej;”;

b) dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz dostawców audiowizualnych usług medialnych podlegających ich jurysdykcji oraz określone w ust. 2–5 kryteria, na podstawie których ustaliły, że sprawują jurysdykcję. Informują one następnie Komisję niezwłocznie o wszelkich zmianach w tym wykazie. Komisja zapewnia właściwym niezależnym organom regulacyjnym dostęp do tych informacji.

5b. W przypadku gdy w związku ze stosowaniem art. 3 i 4 niniejszej dyrektywy zainteresowane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, informują o tym niezwłocznie Komisję. Komisja może złożyć wniosek do europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych (ERGA) o wydanie opinii w tej sprawie w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję. Jeżeli Komisja zwraca się o opinię do ERGA, bieg terminów określonych w art. 3 ust. 5 i art. 4 ust. 5 zostaje zawieszony do czasu przyjęcia opinii przez ERGA.”;

4) art. 3 otrzymuje brzmienie:

### *„Artykuł 3*

1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie mogą tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego:

- a) stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 lub art. 12 bądź obu tych artykułów;
- b) narusza bezpieczeństwo publiczne, w tym bezpieczeństwo narodowe i obronę narodową lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego naruszenia ; lub
- c) przynosi uszczerbek zdrowiu publicznemu lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku.

3. Państwa członkowskie mogą stosować ust. 2 wyłącznie wówczas, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) w okresie 12 miesięcy poprzedzających powiadomienie, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu, dostawca usług medialnych co najmniej dwukrotnie naruszył, według danego państwa członkowskiego, ust. 2 lit. a), b) lub c);
- b) dane państwo członkowskie powiadomiło pisemnie dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega ten dostawca, oraz Komisję o domniemanych naruszeniach oraz środkach, jakie zamierza zastosować w przypadku ponownego wystąpienia takich naruszeń;
- c) konsultacje z państwem członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca, oraz z Komisją nie doprowadziły do polubownego rozwiązania sporu w terminie jednego miesiąca od powiadomienia, o którym mowa w lit. b);
- d) dostawca usług medialnych naruszył ust. 2 lit. a), b) lub c) co najmniej jeden raz od momentu powiadomienia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu;
- e) powiadamiające państwo członkowskie przestrzega prawa do obrony danego dostawcy usług medialnych, a w szczególności umożliwia mu przedstawienie swojego stanowiska w

sprawie domniemanych naruszeń i środków, jakie zamierza zastosować to państwo członkowskie. Powinno ono należycie uwzględnić to stanowisko oraz stanowisko państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję.

Ustęp 3 lit. a) i d) stosuje się wyłącznie w odniesieniu do usług linearnych.

4. Komisja podejmuje, w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o środkach wprowadzonych przez państwo członkowskie w zastosowaniu ust. 2 i 3 i po konsultacji z ERGA, decyzję w sprawie zgodności tych środków z prawem unijnym. Bieg wspomnianego terminu rozpoczyna się w dniu następującym po otrzymaniu kompletnego powiadomienia. Powiadomienie uznaje się za kompletne, jeżeli w terminie trzech miesięcy od jego otrzymania lub od otrzymania wszelkich dodatkowych informacji, o jakie się zwrócono, Komisja nie zażąda żadnych dalszych informacji.

W przypadku gdy Komisja uzna powiadomienie za niekompletne, zażąda wszelkich niezbędnych dodatkowych informacji. Komisja informuje państwa członkowskie o otrzymaniu odpowiedzi na to żądanie.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie przekazuje wymaganych informacji w terminie wyznaczonym przez Komisję lub dostarcza niekompletne informacje, Komisja postanawia, że środki wprowadzone przez państwo członkowskie zgodnie z ust. 2 są niezgodne z prawem unijnym. Jeżeli Komisja podejmie decyzję stwierdzającą niezgodność środków z prawem unijnym, dane państwo członkowskie niezwłocznie odstępuje od stosowania tych środków.

5. Ust. 3 i 4 pozostają bez uszczerbku dla stosowania wszelkich procedur, środków prawnych lub sankcji w związku z danymi naruszeniami w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych.

6. W sprawach niecierpiących zwłoki państwa członkowskie mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. b) i c). W takiej sytuacji należy w jak najkrótszym terminie poinformować o zastosowanych środkach Komisję i państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych, z wyszczególnieniem powodów, dla których państwo członkowskie uznaje, że sprawa jest na tyle niecierpiąca zwłoki, że niezbędne jest odstępnie od warunków.

7. Bez uszczerbku dla możliwości wprowadzenia przez państwo członkowskie środków, o których mowa w ust. 6, Komisja niezwłocznie analizuje zgodność zgłoszonych środków z prawem unijnym. Jeżeli Komisja dochodzi do wniosku, że środki są niezgodne z prawem unijnym, żąda od zainteresowanego państwa członkowskiego powstrzymania się od wprowadzania planowanych środków lub niezwłocznego zaprzestania stosowania tych środków.

8. Państwa członkowskie i Komisja regularnie wymieniają się doświadczeniami i najlepszymi praktykami w zakresie procedury określonej w ust. 2–7 na forum komitetu kontaktowego powołanego na mocy art. 29 i na forum ERGA.”;

5) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w odniesieniu do art. 5, 6, 6a, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 19–26, 30 i 30a, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.”;

b) w ust. 3 po akapicie pierwszym lit. b) dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Państwo członkowskie, które podjęło działania zgodnie z ust. 2 lit. a) i b), powinno przedstawić uzasadnienie swojej oceny dotyczącej domniemanego omińnięcia przepisów.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Państwo członkowskie może wprowadzić środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

a) powiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym nadawca ma swoją siedzibę, o zamiarze wprowadzenia takich środków, uzasadniając swoją ocenę;

b) przestrzega ono prawa do obrony nadawcy, a w szczególności umożliwiło nadawcy przedstawienie swojego stanowiska w sprawie domniemanego omińnięcia przepisów i środków, jakie zamierza zastosować powiadamiające państwo członkowskie;

c) Komisja zdecydowała, po konsultacji z ERGA, że środki te są zgodne z prawem unijnym, a zwłaszcza że oceny, których dokonało państwo członkowskie przed wprowadzeniem środków na podstawie ust. 2 i 3, są należycie uzasadnione.

5. Komisja podejmuje decyzję w terminie 3 miesięcy od otrzymania powiadomienia określonego w ust. 4 lit. a). Bieg wspomnianego terminu rozpoczyna się w dniu następującym po otrzymaniu kompletnego powiadomienia. Powiadomienie uznaje się za kompletne, jeżeli w terminie 3 miesięcy od jego otrzymania lub od otrzymania wszelkich dodatkowych informacji, o jakie się zwrócono, Komisja nie zażąda żadnych dalszych informacji.

W przypadku gdy Komisja uzna powiadomienie za niekompletne, zażąda wszelkich niezbędnych dodatkowych informacji. Komisja informuje państwa członkowskie o otrzymaniu odpowiedzi na to żądanie.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie przekaze wymaganych informacji w terminie wyznaczonym przez Komisję lub dostarczy niekompletne informacje, Komisja postanawia, że środki podjęte przez państwo członkowskie na podstawie ust. 3 są niezgodne z prawem unijnym. Jeżeli Komisja podejmie decyzję stwierdzającą niezgodność środków z prawem unijnym, dane państwo członkowskie powstrzymuje się od ich wprowadzenia.”;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie wspierają systemy współregulacji i samoregulacji oparte na kodeksach postępowania przyjmowanych na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na podstawie niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te muszą być tak opracowane, aby były powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w zainteresowanych państwach członkowskich. W kodeksach postępowania wyraźnie i jednoznacznie określa się ich cele. Przewiduje się w nich regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji przyjętych celów. Kodeksy zawierają zapisy umożliwiające skuteczne ich egzekwowanie, w tym, w stosownych przypadkach, skuteczne i proporcjonalne sankcje.

Projekty unijnych kodeksów postępowania, o których mowa w art. 6a ust. 3, art. 9 ust. 2 i art. 9 ust. 4, oraz zmiany i uzupełnienia istniejących unijnych kodeksów postępowania są przedkładane Komisji przez sygnatariuszy tych kodeksów.

Komisja może zwrócić się do ERGA o zaopiniowanie projektów, zmian lub uzupełnień kodeksów. W stosownych przypadkach Komisja może opublikować kodeksy.”;

6) tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;

7) art. 5 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) informacji o państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcami usług medialnych oraz właściwych organach regulacyjnych lub nadzorczych.”;

8) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają poprzez odpowiednie środki, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały żadnych treści będących nawoływaniem do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka takiej grupy, wyodrębnionych ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.”;

9) dodaje się art. 6a w brzmieniu:

#### *„Artykuł 6a*

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy audiowizualnych usług medialnych dostarczali widzom wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. W tym celu państwa członkowskie mogą stosować system oznaczeń informujących o charakterze i treści audiowizualnej usługi medialnej.

2. Do celów wdrażania niniejszego artykułu państwa członkowskie wspierają współregulację.

3. Komisja i ERGA zachęcają dostawców usług medialnych do wymiany najlepszych praktyk w zakresie systemów współregulacji w całej Unii. W stosownych przypadkach Komisja wspomaga opracowywanie unijnych kodeksów postępowania.”;

10) skreśla się art. 7;

11) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie i Komisja wspierają opracowywanie samoregulacyjnych i współregulacyjnych kodeksów postępowania dotyczących niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom, których znaczną część widzów stanowią dzieci, lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze oraz substancje wywierające określone skutki żywieniowe lub fizjologiczne i niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie, zwłaszcza takie jak tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól/sód i cukry.

Kodeksy te powinny być stosowane w celu skutecznego ograniczenia kontaktu dzieci i małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi żywności i napojów, które posiadają dużą zawartość soli, cukru lub tłuszczu lub są w inny sposób niezgodne z krajowymi lub międzynarodowymi wytycznymi dotyczącymi żywienia. W kodeksach tych należy określić, że handlowe przekazy audiowizualne nie mogą podkreślać pozytywnych cech tego rodzaju żywności i napojów w odniesieniu do ich wartości odżywczych.

Komisja i ERGA wspierają wymianę najlepszych praktyk w zakresie systemów samoregulacji i współregulacji w całej Unii. W stosownych przypadkach Komisja wspomaga opracowywanie unijnych kodeksów postępowania.”;

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie i Komisja wspierają opracowywanie samoregulacyjnych i współregulacyjnych kodeksów postępowania dotyczących niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych w odniesieniu do napojów alkoholowych. Kodeksy te powinny

być stosowane w celu skutecznego ograniczenia kontaktu małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych.

4. Komisja i ERGA wspierają wymianę najlepszych praktyk w zakresie systemów samoregulacji i współregulacji w całej Unii. W stosownych przypadkach Komisja wspomaga opracowywanie unijnych kodeksów postępowania.”;

12) art. 10 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) nie mogą zachęcać bezpośrednio do zakupu lub najmu towarów ani usług;”;

13) art. 11 otrzymuje brzmienie:

#### *„Artykuł 11*

1. Ust. 2, 3 i 4 stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.

2. Lokowanie produktu jest dopuszczalne we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych, z wyjątkiem audycji informacyjnych i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych i audycji, których znaczną część widzów stanowią dzieci.

3. Audycje zawierające lokowanie produktu muszą spełniać następujące wymagania:

a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji, w żadnych okolicznościach nie może podlegać wpływom powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;

b) nie mogą zachęcać bezpośrednio do zakupu lub najmu towarów ani usług;

c) widzowie muszą zostać wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, oznaczają się odpowiednio na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby uniknąć wprowadzenia widzów w błąd;

Na zasadzie wyjątku państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. c), pod warunkiem że dana audycja nie została wyprodukowana przez dostawcę usług medialnych ani przedsiębiorstwo z nim związane ani taka produkcja nie została przez te podmioty zlecona.

4. W żadnym wypadku audycje nie mogą zawierać lokowania następujących produktów:

a) wyroby tytoniowe lub papierosy lub wyroby przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych;

b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.”;

14) art. 12 zostaje przeniesiony do rozdziału III i otrzymuje brzmienie:

#### *„Artykuł 12*

Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, by audycje nadawane przez dostawców audiowizualnych usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą poważnie zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w sposób zapobiegający ich oglądaniu lub słuchaniu przez osoby małoletnie w zwykłych okolicznościach. Środki te mogą obejmować wybór godzin emisji, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne. Powinny być one proporcjonalne do potencjalnej szkodliwości audycji.

Najbardziej szkodliwe treści, takie jak sceny nieuzasadnionej przemocy i pornografia, podlegają najsurowszym środkom, takim jak szyfrowanie i skuteczne mechanizmy kontroli rodzicielskiej.”;

15) art. 13 otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 13*

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie podlegający ich jurysdykcji zapewniali co najmniej 20 % udział utworów europejskich w ich katalogu i wyeksponowanie tych utworów.

2. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści lub składki na fundusze krajowe. Państwa członkowskie mogą zobowiązywać do wnoszenia takiego wkładu finansowego dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium. W takim przypadku wysokość wkładu finansowego ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwie członkowskim, do którego kierowana jest oferta. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, powinno ono uwzględnić wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do których kierowana jest oferta. Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z przepisami dotyczącymi pomocy państwa.

3. Nie później niż do dnia *[data - nie później niż trzy lata po przyjęciu]*, a następnie co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust.1 i 2.

4. W oparciu o informacje przekazane przez państwa członkowskie oraz niezależną analizę Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania ust. 1 i 2, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, jakim jest różnorodność kulturowa.

5. Państwa członkowskie odstępują od wymogów określonych w ust. 1 i 2 w przypadku dostawców o niskich obrotach i małej liczbie odbiorców, a także w przypadku małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw. Państwa członkowskie mogą także odstąpić od tych wymagań w przypadkach, gdy byłyby one niewykonalne lub nieuzasadnione ze względu na charakter bądź temat audiowizualnych usług medialnych na żądanie.”;

16) art. 20 ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko jeden raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 20 minut.”;

17) art. 23 otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 23*

1. Dzienny udział spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 7:00–23:00 nie może przekraczać 20 %.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) ogłoszeń zamieszczanych przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub audycjami innych podmiotów należących do tej samej grupy medialnej;
- b) ogłoszeń sponsorowanych;
- c) lokowania produktu.”;
- 18) skreśla się rozdział VIII;
- 19) dodaje się rozdział IXa w brzmieniu:

#### „ROZDZIAŁ IXa

### PRZEPIS MAJĄCY ZASTOSOWANIE DO USŁUG PLATFORM UDOSTĘPNIANIA PLIKÓW WIDEO

#### *Artykuł 28a*

1. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platform udostępniania plików wideo stosowali odpowiednie środki w celu:

- a) ochrony małoletnich przed treściami, które mogą zaszkodzić ich fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi;
- b) ochrony wszystkich obywateli przed treściami nawołującymi do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka takiej grupy, wyodrębnionych ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, religię, pochodzenie lub przynależność narodową lub etniczną.

2. Odpowiedniość środka w rozumieniu ust. 1 ustala się w świetle charakteru treści, ich potencjalnej szkodliwości, charakterystyki kategorii osób, które mają być chronione, oraz zagrożonych praw i uzasadnionych interesów, w tym praw i interesów dostawców platform udostępniania plików wideo oraz użytkowników, którzy stworzyli lub umieścili na takich platformach treści, a także interesu publicznego.

Środki te obejmują odpowiednio:

- a) zdefiniowanie i stosowanie w regulaminie dostawców platform udostępniania plików wideo pojęcia nawoływania do przemocy lub nienawiści, o których mowa w ust. 1 lit. b), oraz pojęcia treści, która może zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu nieletnich, zgodnie z odpowiednio art. 6 i 12;
- b) stworzenie i obsługa mechanizmów umożliwiających użytkownikom platformy udostępniania plików wideo zgłaszanie lub sygnalizowanie dostawcy takiej platformy treści, o których mowa w ust. 1, zamieszczonych na platformie;
- c) stworzenie i obsługa przeznaczonych dla użytkowników platformy udostępniania plików wideo systemów weryfikacji wieku w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- d) stworzenie i obsługa systemów umożliwiających użytkownikom platform udostępniania plików wideo ocenę treści, o których mowa w ust. 1;
- e) zapewnienie mechanizmów kontroli rodzicielskiej w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- f) stworzenie i obsługa mechanizmów, za pomocą których dostawcy platform udostępniania plików wideo informują użytkowników tych platform, jakie działania podjęto w odpowiedzi na zgłoszenie lub sygnał, o których mowa w lit. b).



3. Do celów stosowania środków, o których mowa w ust. 1 i 2, państwa członkowskie wspierają współregulację, jak przewidziano w art. 4 ust. 7.
4. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy oceny odpowiedniości środków określonych w ust. 2 i 3 wprowadzanych przez dostawców platform udostępniania plików wideo. Państwa członkowskie powierzają to zadanie organom wyznaczonym zgodnie z art. 30.
5. Państwa członkowskie nie nakładają na dostawców platform udostępniania plików wideo obowiązku stosowania środków bardziej rygorystycznych niż środki, o których mowa w ust. 1 i 2. Państwa członkowskie zachowują możliwość wprowadzania bardziej rygorystycznych środków w odniesieniu do nielegalnych treści. Przyjmując takie środki, państwa członkowskie są zobowiązane spełnić warunki określone we właściwym prawie Unii, takie jak, w stosownych przypadkach, warunki określone w art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE lub art. 25 dyrektywy 2011/93/UE.
6. Państwa członkowskie zapewniają dostępność mechanizmów składania skarg i dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygania sporów między użytkownikami a dostawcami platform udostępniania plików wideo dotyczących stosowania odpowiednich środków określonych w ust. 1 i 2.
7. Komisja i ERGA zachęcają dostawców platform udostępniania plików wideo do wymiany najlepszych praktyk w zakresie systemów współregulacji w całej Unii. W stosownych przypadkach Komisja wspomaga opracowywanie unijnych kodeksów postępowania.
8. Dostawcy platform udostępniania plików wideo lub, w stosownych przypadkach, organizacje reprezentujące takich dostawców w tym zakresie przedkładają Komisji projekty unijnych kodeksów postępowania i zmiany istniejących unijnych kodeksów postępowania. Komisja może zwrócić się do ERGA o zaopiniowanie projektów, zmian lub uzupełnień kodeksów postępowania. Komisja może odpowiednio rozpowszechnić informacje o tych kodeksach postępowania.

#### *Artykuł 28b*

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platform udostępniania plików wideo, którzy nie mają siedziby na ich terytorium, lecz których jednostka dominująca lub zależna ma siedzibę na ich terytorium, bądź też którzy są częścią grupy, której inny podmiot ma siedzibę na ich terytorium, byli uznawani za mających siedzibę na ich terytorium do celów art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE.

Do celów stosowania akapitu pierwszego, w przypadku gdy jednostka dominująca, jednostka zależna lub inny podmiot grupy mają siedziby w różnych państwach członkowskich, uznaje się, że dostawca ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę jego jednostka dominująca lub, w przypadku braku takiej siedziby w państwie członkowskim – w którym ma siedzibę jego spółka zależna lub, w przypadku braku takiej siedziby w państwie członkowskim – w którym ma siedzibę inny podmiot grupy.

Do celów stosowania akapitu drugiego, w przypadku gdy istnieje kilka jednostek zależnych, z których każda ma siedzibę w innym państwie członkowskim, lub gdy istnieje kilka innych podmiotów należących do grupy, z których każdy ma siedzibę w innym państwie członkowskim, zainteresowane państwa członkowskie zobowiązują dostawcę do wskazania, które z tych państw członkowskich należy uznać za państwo jego siedziby.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz dostawców platform udostępniania plików wideo mających siedzibę na ich terytorium oraz kryteria określone w art. 3 ust. 1

dyrektywy 2000/31/WE i w ust. 1, na podstawie których ustaliły swoją jurysdykcję. Państwa członkowskie regularnie aktualizują ten wykaz. Komisja zapewnia właściwym niezależnym organom regulacyjnym dostęp do tych informacji.”;

20) tytuł rozdziału XI otrzymuje brzmienie:

„ORGANY REGULACYJNE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH”;

21) art. 30 otrzymuje brzmienie:

### *„Artykuł 30*

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden lub kilka niezależnych krajowych organów regulacyjnych. Państwa członkowskie zapewniają, by organy te były prawnie odrębne i funkcjonalnie niezależne od jakiegokolwiek innego podmiotu publicznego lub prywatnego. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości powoływania przez państwa członkowskie organów regulacyjnych sprawujących nadzór nad poszczególnymi sektorami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami niniejszej dyrektywy, w szczególności dotyczącymi pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej, ochrony konsumentów, rynku wewnętrznego i wspierania uczciwej konkurencji.

Krajowe organy regulacyjne nie zwracają się o instrukcje do żadnego innego organu ani nie wypełniają instrukcji innego organu w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy prawa krajowego wdrażającego prawo Unii. Pozostaje to bez uszczerbku dla wykonywania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.

3. Kompetencje i uprawnienia niezależnych organów regulacyjnych, jak również metody rozliczania tych organów z zadań, określa się jasno w przepisach prawa.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne miały odpowiednie uprawnienia w zakresie egzekwowania prawa, umożliwiające im skuteczne wykonywanie powierzonych im zadań.

5. Osoba stojąca na czele krajowego organu regulacyjnego lub członkowie organu pełniące tę funkcję w krajowym organie regulacyjnym mogą być odwoływani, wyłącznie jeżeli przestają spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków, które zostały uprzednio określone w prawie krajowym. Decyzja o odwołaniu jest podawana do wiadomości publicznej i udostępniane jest jej uzasadnienie.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by niezależny krajowy organ regulacyjny dysponował oddzielnym rocznym budżetem. Budżet ten jest podawany do wiadomości publicznej. Państwa członkowskie zapewniają ponadto, by krajowe organy regulacyjne posiadały wystarczające zasoby finansowe i ludzkie, tak by były w stanie wykonywać powierzone im zadania i aktywnie uczestniczyć w pracach ERGA oraz wnosić do nich wkład.

7. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na poziomie krajowym skutecznych mechanizmów zapewniających każdemu użytkownikowi lub dostawcy usług medialnych lub dostawcy platformy udostępniania plików wideo, którego dotyczy dana decyzja krajowego organu regulacyjnego, prawo do wniesienia odwołania od tej decyzji do organu odwoławczego. Organ odwoławczy jest niezależny od stron postępowania w sprawie odwołania.

Organ ten, który powinien być sądem, musi dysponować odpowiednią wiedzą specjalistyczną pozwalającą mu na skuteczne wypełnianie swoich funkcji. Państwa członkowskie zapewniają,

by aspekty merytoryczne każdej sprawy zostały właściwie rozpatrzone, oraz by dostępne były skuteczne środki odwoławcze.

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowego organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym stosowane są środki przejściowe.”;

22) dodaje się art. 30a w brzmieniu:

#### *„Artykuł 30a*

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Grupę Regulatorów Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA).

2. Składa się ona z krajowych niezależnych organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych. Są one reprezentowane przez osoby stojące na czele lub wyznaczonych przedstawicieli wysokiego szczebla krajowego organu regulacyjnego, którego głównym zadaniem jest nadzorowanie audiowizualnych usług medialnych, lub w przypadku braku takiego krajowego organu regulacyjnego, przez innych przedstawicieli wybranych zgodnie z obowiązującą procedurą. W posiedzeniach grupy uczestniczy przedstawiciel Komisji.

3. Zadania ERGA są następujące:

a) doradzanie i wspieranie Komisji w jej pracach w celu zapewnienie spójnego wdrożenia we wszystkich państwach członkowskich ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych;

b) doradzanie i wspieranie Komisji we wszelkich kwestiach związanych z audiowizualnymi usługami medialnymi mieszczących się w zakresie kompetencji Komisji. W uzasadnionych przypadkach, aby doradzić Komisji w określonych kwestiach, grupa może zasięgać opinii uczestników rynku, konsumentów i użytkowników końcowych w celu zebrania niezbędnych informacji;

c) zapewnienie wymiany doświadczeń i dobrych praktyk dotyczących stosowania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych;

d) współpraca i zapewnienie swoim członkom informacji niezbędnych do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 3 i 4;

e) wydawanie opinii, na wniosek Komisji, w kwestiach przewidzianych w art. 2 ust. 5b, art. 6a ust. 3, art. 9 ust. 2, art. 9 ust. 4 oraz w każdej kwestii dotyczącej audiowizualnych usług medialnych, w szczególności w kwestii ochrony małoletnich i nawoływania do nienawiści.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia, w drodze aktu wykonawczego, regulaminu wewnętrznego ERGA.”;

23) art. 33 otrzymuje brzmienie:

#### *„Artykuł 33*

Komisja monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie dyrektywy, w tym stosowanie w jej ramach współregulacji i samoregulacji opartych na kodeksach przyjmowanych na szczeblu krajowym.

Najpóźniej do dnia [data – nie później niż cztery lata po przyjęciu dyrektywy] r., a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy.

Najpóźniej do dnia [*data – nie później niż 10 lat po przyjęciu dyrektywy*] r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę *ex post*, wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi przeglądu dyrektywy, w celu ustalenia wpływu dyrektywy i jej wartości dodanej.”.

#### *Artykuł 2*

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [*nie później niż rok po jej wejściu w życie*] r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

#### *Artykuł 3*

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

#### *Artykuł 4*

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego*  
*Przewodniczący*

*W imieniu Rady*  
*Przewodniczący*